

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Επικρατεί στη χώρα ένας έντονος κοινωνικός αναβρασμός. Απεργίες, καταλήψεις, πορείες, "οδομαχίες", βία, εμπρησμοί, ζημιές, χημικά. Οι απεργίες (και ως αφετηρία των άλλων εκδηλώσεων) είναι, θα μπορούσε να πει κανείς, η πρώτη βασική αιτία που θα οδηγήσει (αν τελικά δεν πιθαστευθούν) στην καταβράθρωση της οικονομίας και στη διάσπαση της κοινωνικής συνοχής της χώρας. Με δύο τρόπους στην πρώτη περίπτωση: Αφ' ενός με τη ματαίωση των αναγκαίων μεταρρυθμίσεων για την επιβίωση λαού και χώρας. Αφ' ετέρου με το άμεσο και έμμεσο κόστος τους με την παρεμπόδιση βελτιώσεως της παραγωγικότητας και με την έμμεση συνέπεια της μείωσης του εθνικού προϊόντος (ΑΕΠ), σε σύγκριση με το οποίο μετριέται το δημόσιο χρέος ενός κράτους. Στη δεύτερη περίπτωση (της διασπάσεως) με την καλλιέργεια εμφυλιοπολεμικών διαθέσεων.

Θέμα λοιπόν κατεπείγον. Τι γίνεται; Τι μπορεί να γίνει; Τι επιβάλλεται να γίνει; Μία ιδέα μπορεί να ξεκινήσει από τα συμβάντα τις τελευταίες εβδομάδες στα ελληνικά πανεπιστήμια. Από την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους παραμένουν στην πραγματικότητα κλειστά, λόγω απεργιών και καταλήψεων από μέλη του επιστημονικού-διδασκτικού και του διοικητικού προσωπικού σε αγαστή συνεργασία με ΣΥΡΙΖΟ-αναρχικές ομάδες σπουδαστών. Στα πανεπιστήμιά μας λοιπόν, ύστερα από ταραχές και σκαμπανεβάσματα, έγιναν εκλογές νέων διοικήσεων, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του νόμου. Έγινε ακριβώς εκείνο, εναντίον του οποίου στρέφονταν οι κινητοποιήσεις. Το αποτέλεσμα υπήρξε συντριπτικό. Προσήλθαν στις ψηφοφορίες, σε ποσοστιαίες αναλογίες επί του συνόλου, από 73,29% έως 98,4% (με εξαίρεση το Γεωπονικό Αθηνών 56%, το Αιγαίου 55,1% και το Ε.Μ. Πολυτεχνείο 65,5%). Μέσος όρος 77,7%. Το αποτέλεσμα αυτό κατευθύνει προς εκεί που θα πρέπει να αναζητηθεί η λύση του ευρύτερου προβλήματος. Προς την αποκατάσταση στον συνδικαλισμό της κυριαρχίας των πλειοψηφιών δημοκρατική διαδικασία η άμεση δημοκρατία εκεί που, φύσει και θέσει, λειτουργεί σωστά.

Στον κόσμο μας τα πλείστα των όσων συμβαίνουν και τεκταίνονται (είναι δύο διαφορετικές έννοιες) έχουν, με όμοια ή παρεμφερή μορφή, συμβεί και στο παρελθόν. Δανείζομαι από τον Ιστορικό Paul Johnson: «Τα εργατικά συνδικάτα είχαν στην πράξη προκαλέσει τη πτώση των κυβερνήσεων του Χάρολντ Ουίλσον 1968-1970, του Έντουαρντ Χηθ το 1974 και του Τζαίμς Κάλλαχαν το 1979. Η Εθνική Ένωση Ανθρακωρύχων είχε παίξει ουσιαστικό ρόλο σε αυτές τις νίκες, οι οποίες απειλούσαν να κάμουν τον συνδικαλισμό περισσότερο από την κοινοβουλευτική δημοκρατία την κυριαρχούσα δύναμη στη Βρετανία τουλάχιστον υπό αρνητική έννοια» (σελ. 740, *Modern Times – A History of the World from the 1920s to the Year 2000*).

Τι ακολούθησε; Γράφει (στην αυτοβιογραφία του με τον τίτλο *Upwardly Mobile*, 1988) ο Norman Tebbit, από τα βασικά στελέχη της κυβερνήσεως Θάτσερ και αρμόδιος υπουργός: «Λίγοι μεταρρυθμιστές αντιμετώπισαν το